

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem Liberec, Nitranská 1, zastoupeným Mgr. Karlem Volfem, advokátem, se sídlem AK Praha 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2011, č. j. MMB/0401128/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 12. 2011 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru

rozpočtu a financování (dále jen „žalovaný“), ze dne 26. 10. 2011, č. j. MMB/0401128/2011, jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – sever, odboru finančního (dále jen „správce poplatku“), ze dne 8. 8. 2011, č. j. OF/022717/11/Dan, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj za 2 kusy výherních hracích přístrojů, provozovaných na území správce poplatku v období od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008 v částce 9.863,- Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný nesprávně interpretoval zákonnou normu a stanovil poplatkovou povinnost pro provozované zařízení, za které zákon o místních poplatcích poplatkovou povinnost nestanovuje.

[3] Meritem sporu je otázka, zda předmětem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „VHP“) je za rozhodné období funkčně nedělitelné technické herní zařízení – centrální loterijní systém (jinak považovaný za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu – dále jen „JTHZ“) jako VHP ve smyslu zákona o místních poplatcích ve znění platném do 15. 6. 2010. Dále je meritem sporu otázka co se vlastně rozumí pod pojmem VHP ve smyslu zákona o místních poplatcích ve znění platném do 15. 6. 2010.

[4] Žalobce má za to, že zákon o místních poplatcích do doby před novelizací provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., s účinností od 16. 6. 2010 vůbec na JTHZ poplatkovou povinnost za provozování nestanovoval. To, že zákonodárce novelizoval zákon o místních poplatcích a s účinností ke dni 16. 6. 2010 rozšířil poplatkovou povinnost i na JTHZ nasvědčuje, že do doby před novelizací tato zařízení zpoplatněna nebyla.

[5] Dále žalobce namítl, že v napadených rozhodnutích spatřuje rovněž zásah do svých práv zaručených mu Listinou základních práv a svobod, a to zejména článkem 11 odst. 5, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona, a obecněji pak článkem 4 odst. 1, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. V postupu správních orgánů obou stupňů lze spatřovat prvky svévole, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval důvody, které vyústily ve vydání tohoto rozhodnutí, proto v podrobnostech na jeho odůvodnění a obsah předkládaného správního spisu odkázal.

[7] Vzhledem k tomu, že stanovisko žalobce a žalovaného k možnosti zpoplatnit koncová zařízení CLS místním poplatkem za provozovaný VHP za období předcházející 16. 10. 2010 jsou diametrálně odlišná, není jiného způsobu řešení, než ponechat rozhodnutí na soudu ve správním soudnictví.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[9] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[10] Soud v první řadě považuje za podstatné zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí podrobil přezkumu v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008 - 76, č. j. 1 Afs 89/2008 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „... při přezkoumání rozhodnutí vychází soudy ve správním soudnictví ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.). Principem soudního přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je kasační kontrola správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona. Jeho úkolem je k žalobním námitkám zkoumat zákonnost postupu správních orgánů a to ke skutkovému i právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.“

[11] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku za provozovaný VHP bylo v rozhodném období od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008 každé provozované JTHZ, tj. koncové zařízení CLS či nikoliv.

[12] Zákonem č. 305/1997 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a kterým byl změněn zákon České národní rady č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 305/1997 Sb.“), byla s účinností od 1. 1. 1998 provedena změna zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

[13] Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj.

[14] Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[15] Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

[16] Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 5000 Kč do 20 000 Kč.

[17] Zákonem č. 149/1998 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb., a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon č. 149/1998 Sb.“), bylo s účinností od 1. 9. 1998 změněno ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích tak, že znělo: Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[18] Soud dále považuje za potřebné výslovně uvést znění zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) ve znění platném a účinném v rozhodném období, a to zejména ustanovení § 2 písm. e), § 17 odst. 1 a § 50 odst. 3 tohoto zákona.

[19] Podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, loteriemi a jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

[20] Podle ustanovení § 17 odst. 1) zákona o loteriích, výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj. Tato skutečnost musí být uvedena v osvědčení o provozuschopnosti vydaném podle § 19 odst. 2 písm. c), jakož i ve výpisu z tohoto osvědčení.

[21] Podle ustanovení § 50 odst. 3) zákona o loteriích, ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

[22] Pojem VHP byl v rozhodném období vymezen zákonem o loteriích ve dvou ustanoveních, a to nejprve v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, v němž byl tento pojem používán jako legislativní zkratka pro označení „sázkových her provozovaných pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení“, a následně byl znovu definován v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, podle něhož se jednalo o „kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, přičemž u výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj“.

[23] Problematikou mj. širšího a užšího vymezení pojmu VHP se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž dovodil, že ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích vymezuje VHP široce, neboť pod tento pojem zahrnuje i jakákoliv zařízení podobná elektronicky či elektromechanicky řízeným hracím přístrojům, přičemž definice obsažená v § 17 odst. 1 je naopak velmi úzká a v podstatě kasuistická. Provedl obsáhlou a vyčerpávající interpretaci citovaných ustanovení a vyslovil, že pro vymezení pojmu VHP je rozhodující ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích. Ohledně **koncových zařízení JTHZ** tedy nic nebránilo tomu, aby byly podřazeny pod širší definici VHP, neboť **se nepochybně jedná o zařízení VHP podobná a sloužící témuž účelu.**

[24] Ke shora uvedenému soud zdůrazňuje, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nálezk Ústavního soudu závazný pro všechny orgány a osoby. Obecné soudy jsou tedy při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem. Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho

rozhodnutí závazná. Jestliže tedy Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právní normy, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu, která poskytuje závazné interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, dostupný na www.nssoud.cz.

[25] Postup správce poplatku (následně potvrzený žalovaným), který žalobcem provozované a Ministerstvem financí povolené JTHZ zahrnul v rozhodném období pod širší definici VHP ve smyslu ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích a podrobil je místnímu poplatku za provozované VHP, byl tedy plně souladný se zákonem.

[26] Ani závěrečnou žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány postupovaly svévolně, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost bez dostatečných podkladů na základě volného uvážení, čímž zasáhly do ústavních práv žalobce, soud důvodnou neshledal. Místní poplatky jsou zahrnovány do oblasti daní, které směřují do rozpočtu obce, tudíž při správě místních poplatků je z procesního hlediska postupováno podle ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).

[27] Vyhláška města Brna č. 17/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (účinná od 1. 9. 1998 do 30. 6. 2010) v čl. 2 stanovila, že místnímu poplatku za provozovaný VHP podléhá každý povolený VHP ve smyslu zákona o loteriích a v čl. 4 výslovně upravovala písemnou ohlašovací povinnost provozovatele VHP. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným však vyplývá, že žalobce svou ohlašovací povinnost ve vztahu ke správci poplatku v rozhodném období řádně a včas nesplnil. Pro správce poplatku při vedení předmětného daňového řízení bylo proto relevantní, zda žalobcem provozovaná JTHZ spadá pod zákonnou definici VHP, tj. zda jsou předmětem místního poplatku a za jakých podmínek podléhají místnímu poplatku (ustanovení § 1 ve spojení s ustanovením 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj) a zda byla koncová zařízení Ministerstvem financí povolena (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích – zde výrobní číslo terminálu 34602059, umístěného v provozovně Brno, Cejl 544/99, povolení vydáno 1. 1. 2008 a výrobní číslo terminálu 25802059, umístěného v provozovně Brno, Leiberzeitova 734/2, povolení vydáno 4. 10. 2008). Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným má soud za prokázané, že v případě žalobce

byly splněny všechny tři zákonné předpoklady k tomu, aby byl podroben místnímu poplatku za provozované VHP. Správce poplatku i žalovaný v přezkoumávané věci řádně zjistili skutkový stav věci a následně realizovali správnou interpretaci a aplikaci příslušných ustanovení zákona, přičemž v jejich postupu soud žalobcem namítanou nezákonnost neshledal.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by ze strany správních orgánů došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil.

[29] Pro úplnost argumentace k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Soud uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného nenaplnuje definiční znaky nezákonného rozhodnutí.

[30] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 6. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu